

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – III.

„*Vděčnost je daleko více nežli jen emoce. Je to oslava lidství.*“ (David Steindl-Rast)

Napadlo mě, jak je to dnes asi těžké pro ty, jejichž život je bez přesahu? Zarámován pouze datem jejich narození a smrti... Je vůbec možné zachovat si optimismus a nadějný výhled v době, která je mnohem vážnější, než si vůbec uvědomujeme? Dnes tu ještě jsme, ale co zítra, pozítří?

Mimořádná situace v nás může vyvolat v podstatě čtyři různé postoje: nejhorší je patrně **apatie** – tedy stav, kdy to vnitřně všechno vzdám a odmítnu bojovat a poprat se s nepříznivými okolnostmi; **nenávisť** – stav, kdy všechno to špatné svádím na druhé a na jejich sobecké jednání, nicméně se začnu chovat naprosto stejně agresivně jako ti, kterým cokoli vyčítám; **hněv** – stav, kdy si uvědomím, že věci jsou špatně a lidé selhávají, což mě může vést buď k negativní reakci a nenávisti, nebo naopak k touze věci vzít za správný konec a bojovat; a nakonec je tu **vděčnost** – tedy stav, v němž si uvědomuji, že se mnohé pokazilo, ale přesto nacházím stále dostatek skutečností, za něž mohu být a jsem vděčný. Tento stav je nad veškerou pochybnost po psychologické stránce nejlepší. Už sama vděčnost slouží k posílení optimismu, duševní pohody i tělesné odolnosti (odkazují ke knihám doktora J. Křivohlavého: *Psychologie vděčnosti a nevděčnosti, Psychologie pocitů štěstí, Optimismus, pesimismus a prevence deprese*). **Vděčnost je především výbornou výchozí pozicí pro ochotu nasadit se a usilovat o pozitivní změny.** Nehledět při tom pouze na vlastní prospěch, nýbrž a především na prospěch druhých: rodiny, komunity, obce i země, v nichž žiji.

Jako věřící, kteří žijí s vědomím naděje věčného života, to máme svým způsobem jednodušší. Víme, že patříme k určité skupině lidí, která se může o sebe navzájem opřít a podpořit se, navíc máme zastání u toho, v něhož věříme – u Ježíše, který se za nás obětoval. Zároveň si však uvědomuji svou výsadu i možnost druhé k této naději přizvat. Je čas otevřít své srdce i náruč a přijmout zejména ty, kteří ztratili veškerou naději: *Pojďte a staňte se i Vy součástí rodiny/komunity žijící dobrou nadějí, která přesahuje náš časný život!*

„*Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snásejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.*“ (Koloským 3:12-15)

Jako křesťané můžeme nyní projevit a uplatnit ve styku s druhými to nejlepší, co v nás je: milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost, můžeme projevit trpělivost a odpouštět druhým, především však projevit druhým zájem a lásku. Nedělejme to proto, že je to tak správně, nebo z pocitu, že musíme, nýbrž z vděčnosti za to, co jsme od Boha dostali, koho z nás učinil a že nám umožnil být tu ku pomoci dalším.

Pravda je, že ani jedno nevypotíme „sami ze sebe“, a pokud snad ano, velmi brzo nám dojdou vlastní síly a zdroje. Skvělé je, že můžeme čerpat u Věčného zdroje všeho dobrého, samotného Ježíše, u něhož máme zastání. **Pozvání k naději a vděčnosti u Něho platí pro každého!**

Skutečná vděčnost za druhé Tě navíc dovede k jednomu důležitému poznání: **každý je cenný, každý je důležitý, na každém záleží stejně, jako na mně!**

S přáním vděčně prožitého dne Petr Plaňanský, pastor KS
(v Nymburce 18. 3. 2020)